

ת"פ 1762/09/16 - מדינת ישראל נגד גיא לקסמן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 1762-09-16 מדינת ישראל נגד לקסמן

לפני כבוד השופט מעין בן ארי

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ, עו"ד עמית שלוס

הנאשם: נגד
גיא לקסמן
ע"י ב"כ, עו"ד איתן לירז

הכרעת דין

כתב האישום המענה והליך שמיעת הראיות

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **הצבת מכשיר למטרת האזנת סתר**, לפי סעיף 2(ג) לחוק האזנת סתר, התשל"ט-1979 (להלן - **חוק האזנת סתר**). בהתאם לעובדות כתב האישום, בעת הרלוונטית, שימש הנאשם סמנכ"ל "החברה לחיזוק מבנים בישראל" (להלן - **החברה**) אשר ניהלה פרויקט תמ"א 38 בשלושה בניינים ברחוב בני משה בתל אביב (להלן - **הפרויקט**). בין החברה לבין נציגות הדיירים של הבניינים (להלן - **נציגות הדיירים**), נתגלעו סכסוכים וחילוקי דעות בקשר לפרויקט. נטען בכתב האישום כי בתאריך 1/7/15, בשעה 19:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לאכסניית בני דן ברחוב בני דן 36 בתל אביב (להלן - **האכסניה**), שם הייתה אמורה נציגות הדיירים לכנס אסיפת דיירים בקשר לפרויקט, ובטרם הגעת הדיירים, הטמין שני מכשירי הקלטה, על מנת לתעד את תכן האסיפה, וזאת שלא כדין.
2. בתגובתה לכתב האישום, כפרה ההגנה במיוחס לנאשם. לטענתה, הנאשם שימש סמנכ"ל בחברה ששמה המדויק "תמ"א 38 החברה לחיזוק מבנים בישראל בע"מ", כאשר ההסכם עם הדיירים נכרת ביום 27/4/14 על ידי חברת הבת - "החברה לחיזוק בני משה בע"מ". נטען, כי הגם שהנאשם ידע על חילוקי דעות בקשר לפרויקט, הוא לא היה אחראי עליו או מעורה בפרטיו, ולא היה זכאי לתשלום "דמי הצלחה" ככל שהפרויקט יושלם. עוד נטען, כי הנאשם הגיע לאכסניה במועד האמור, בשעה 18:30 בקירוב, מתוך כוונה לבדוק אפשרות השכרת אולם לפרויקט אחר, ועזב מספר דקות לאחר מכן. יתר על כן, הנאשם מסר כי לא ידע על קיומה המתוכנן של אסיפת הדיירים באותו יום, וממילא, לא טמן מכשירי הקלטה לצורך האזנת סתר.
3. במסגרת פרשת התביעה נשמעו עדויותיהם של חברי נציגות הדיירים אשר כינסו את האסיפה - צביקה אביב

ושי אמיר (להלן- **אביב, אמיר**) והודעותיהם במשטרה הוגשו בהסכמה וזאת חלף חקירה ראשית (אביב-ת/4, ת/5; אמיר-ת/13, ת/14). העדים העידו בין היתר על גילוי מכשירי ההאזנה באולם בו עתידה הייתה להתקיים אסיפת הדיירים, ועל מסירת המכשירים למשטרה (ת/15). בנוסף, העידו השוטרים נאור הרוש ומרדכי בן פרין ובאמצעותם הוגשו מזכרים שונים ודוחות אודות פעולות שבוצעו במהלך החקירה. כן, הוגשו בהסכמה עדותו של יוסף חסון (להלן- **חסון**) מנכ"ל החברה (ת/1), הודעות הנאשם (ת/2, ת/12), סרטונים ממצלמות האבטחה באכסניה המתעדים את הנאשם מגיע לאולם הרלוונטי באכסניה במועד האסיפה וביום למחרת (ת/3, ת/3א דוח צפייה ת/8).

4. במסגרת פרשת ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם בלבד, אשר חזר על גרסתו כפי שפורטה בתגובה לכתב האישים.

5. בסיכומיה, עתרה המאשימה להרשיע את הנאשם בדין שכן הוכח כי היה לו אינטרס ממשי לדעת מה עתיד להתרחש באסיפת הדיירים נוכח חילוקי הדעות וההליכים המשפטיים עם החברה בה הנאשם מכהן כאמור כסמנכ"ל, וכי הייתה לו את ההזדמנות לבצע את העבירה, שכן אין חולק כי שהה בתוך אולם האסיפה במועד הרלוונטי בסמוך לפני תחילתה.

6. בסיכומי ההגנה (לרבות ההשלמה בכתב), נטען כי יש להורות על זיכוי של הנאשם בדין שכן קיימים תרחישים חלופיים לתזת המאשימה וכי הגעתו למקום הייתה, ככל שזכור לו, על מנת לבחור אולם לכנס דיירים אחר, כל זאת כאשר לא היה מודע כלל לקיומה של האסיפה בקשר לפרויקט שכאמור כלל לא היה בטיפולו. כל האמור מתחזק לטעמה של ההגנה, בשים לב לקיומם של מחדלי חקירה משמעותיים שיש בהם כדי לקעקע את המסד הראייתי עליו נסמכת המאשימה.

7. בתום שמיעת הראיות וסיכומי הצדדים, עולה כי אכן אין בנמצא ראייה ישירה להוכחת האשמה, וכי המאשימה מבססת את עתירתה להרשיע את הנאשם על סמך צבר ראיות נסיבתיות, אשר לשיטתה מצביעות על הנאשם כמבצע העבירה. ההגנה, סבורה, כאמור, כי קיימים תרחישים חלופיים לתזה זו ולפיכך, שקלול הראיות אינו מאפשר את הרשעת הנאשם, ויש לזכותו בדין.

ראיות נסיבתיות- פן משפטי

8. כידוע, היעדרן של ראיות ישירות אינו מחייב בהכרח את המסקנה שיש לזכות נאשם מן המיוחס לו, שכן, ניתן לבסס הרשעה על סמך מארג נסיבתי בלבד, מקום שהמסקנה המרשיעה העולה ממנו גוברת באופן ברור על כל תזה חלופית. הראייה הנסיבתית, מעצם טיבה וטבעה, אינה מוכיחה במישרין את העובדות הטעונות הוכחה אלא משמשת להסקת מסקנה באשר לאפשרות התקיימותן של עובדות אלה, וזאת באמצעות עקרונות לוגיים, ניסיון חיים ושכל ישר, כאשר להבדיל מראיות רגילות, כוחן של הראיות הנסיבתיות אינו מושג אך באמצעות מבחן "איכותי" שבו נבדקת הראייה לגופה, כי אם גם לאור כמות הראיות, צירופן זו לזו ובחינתן כמקשה אחת (ראו לאחרונה ע"פ 2602/15 **אלענאמי נ' מדינת ישראל** (22.8.17) והאסמכתאות המובאות שם).

9. נוכח האמור, ועל מנת לקבוע את דיות הראיות, תהליך בחינתן של ראיות נסיבתיות מורכב משלושה שלבים:

הראשון - בדיקת טיבה ואמינותה של כל ראייה נסיבתית. השני - שקלול הראיות הנסיבתיות יחדיו לכדי תרחיש שלם לצורך קביעה אם יש בו כדי לערב או לסבך את הנאשם. השלישי - בחינת ההסבר של הנאשם לנסיבות המפלילות שהוכחו לכאורה בעניינו (ע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, (23.9.14); ע"פ 2661/13 בחרידין יחייב נ' מדינת ישראל, (18.2.2014)). ראוי לחדד, כפי שאף נפסק במסגרת ע"פ 5459/09 אדריאן שוורץ נגד מדינת ישראל (20.07.2015) כי:

"לצורך השלב הראשון, כל ראיה כשלעצמה צריכה להיות אמינה, אולם לא כל ראיה כשלעצמה אמורה להיות ברמה של למעלה מכל ספק סביר. למרות שכל ראיה נבחנת כשלעצמה, השופט היושב על הדין לא "משליך לפח" ראיה שכשלעצמה לא עוברת את הרף של ספק סביר, כל עוד בסופו של דבר המסקנה היא שהאשמה הוכחה מעבר לכל ספק סביר".

(ראו באותו עניין גם ע"פ 7939/10 רומן זדורוב נגד מדינת ישראל (23.12.2015)).

10. בנוסף, נקבע כי אין די בכך שתתקיים מסקנה חלופית דחוקה, תיאורטית או מופרכת, כדי להקים ספק באשמתו של הנאשם אשר עולה ממקבץ הראיות, אלא נדרשת מסקנה סבירה אשר יש לה אחיזה בחומר הראיות, כדלקמן:

"הספק הסביר, שיש בו כדי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגד הנאשם, אינו יכול להתבסס על אפשרות חלופית היפותטית או על מערכת נסיבות תיאורטית, אלא על אפשרות ממשית, שהסתברותה אינה אפסית, כך שהמסקנה, בדבר אשמתו של הנאשם, לא תוכל לעמוד על רגליה" (ע"פ 60/12 חיים עמר נגד מדינת ישראל (7.11.2012)).

בחינת הראיות הנסיבתיות

11. באופן כללי ייאמר, כי המאשימה הציגה ראיות הנוגעות לקשר של הנאשם לפרויקט מושא כתב האישום, המקיים לטעמה אינטרס ברור או אף מניע בהתקנת האזנת הסתר, וכן להזדמנות שהייתה לו להתקין את המכשור, נוכח היותו במקום במועד ובזמן הרלוונטי. בנוסף, לדידה של המאשימה, גם העובדה כי הנאשם שב למקום למחרת היום, מהווה ראיה מפלילה, כל זאת כאשר לטעמה, יש לדחות מכל וכל את הסבריו בדבר נוכחותו במקום ואת ניסיונו להרחיק עצמו מהפרויקט.

א. אינטרס של הנאשם בהתקנת האזנה

12. אין חולק כי בין דיירי הבניינים ברחוב בני משה 4א, 4ב, 6 בתל אביב, ובין היזם "החברה לחיזוק בני משה 4-6 תל אביב בע"מ", שהיא חברת הבת אשר הוקמה במיוחד לצורך הפרויקט, נחתם הסכם תמ"א 38 וזאת ביום 27/4/14 (ראה הסכם נ/1, הודעת אביב ת/5) (להלן - **ההסכם**). מתוקף תפקידו של הנאשם כסמנכ"ל שיווק בחברה, היה הנאשם כפוף לחסון ו"עבד תחתיו" (ת/1 עמ' 2 ש' 35). את דיירי הבניינים ייצגה נציגות הדיירים המונה 9 נציגים וביניהם אביב ואמיר, אשר חתומים על ההסכם.

13. מוסכם על הצדדים כי בין נציגות הדיירים לבין החברה היו קיימים חילוקי דעות שהובילו לסכסוך משפטי מורכב (אשר נמשך עד היום) וזאת על רקע מחלוקות הקשורות לאופן ביצוע הפרויקט. בשל כך, הדיירים ביקשו לצאת מההסכם, והחברה, מצידה, הודיעה על כוונתה לתבוע מכל אחד מבעלי הדירות סכומי כסף משמעותיים. חילוקי דעות אלה הגיעו כאמור להליכים משפטיים (עדות אמיר עמ' 8 ש' 1; הודעת יוסף חסון ת/1 עמ' 2 ש' 14-21; מכתב התרעה בגין הפרת הסכם נ/2).

14. העד אביב מסר בעדותו כי חילוקי דעות משמעותיים אלה, הם שהביאו את נציגות הדיירים לכנס אסיפה של כלל הדיירים בבנינים של הפרויקט לצורך קבלת אישור מצדם לנתק את ההתקשרות החוזית עם החברה, כלשונו:

"לצערנו במהלך התקופה האחרונה התגלו חילוקי דעות מהותיים בין היזם לבין הנציגות, חילוקי דעות שבאו לידי ביטוי בחוסר תום לב מצד היזם בגניבת הדעת מצדו באי הצגת תכניות מפורטות לנציגות הדיירים בכך שייחס לעצמו זכויות בניה עודפות בכך שנטל לעצמו את הדירות הטובות והקדמיות. משהטיחה בו הנציגות את אי שביעות רצונה מול היזם, ניתק עמה קשר ולא שב אליה. משכך, התכנסו חברי הנציגות ובהחלטה פה אחד הוחלט כי אין להמשיך בהתקשרות עם יזם זה. כמו כן הוחלט להביא החלטה זו לאישור מליאת אסיפת בעלי הדירות על מנת לקבל את אישורם להמשך המהלך והוצאת הודעה ליזם על כל השלכותיה המשפטיות האפשריות"
(ת/5 עמ' 1 ש' 4-10).

15. מהאמור עולה, כי חילוקי הדעות ששררו בין נציגות הדיירים המייצגת את כלל הדיירים מחד, והחברה בה משמש הנאשם סמנכ"ל מאידך, היו משמעותיים ביותר והרי גורל בנוגע להמשך קידום הפרויקט ותוקפו של ההסכם. בשים לב לכך שבמהלך אסיפת הדיירים, התכוונה נציגות הדיירים להוביל מהלך של ניתוק היחסים החוזיים, על כל המשתמע מכך, הרי שלחברה ולנאשם בכלל זה, קיים עניין ברור בקבלת אינפורמציה בדבר אופן התנהלות האסיפה והחלטותיה.

ב. נוכחות הנאשם במקום ובמועד הרלוונטי

16. אין חולק, כפי שיפורט בפרק זה, כי הנאשם הגיע לאכסניה בסמוך לפני תחילת אסיפת הדיירים, ואף שהה מספר דקות באולם בו אמורה הייתה האסיפה להתקיים, הכול כמפורט להלן.

השתלשלות העניינים ומציאת מכשירי ההאזנה

17. אסיפת הדיירים נקבעה ליום 1/7/15 בשעה 19:00 לערך, באולם B באכסניית בני דן בתל אביב, כאשר חברי הנציגות ובהם אביב ואמיר הגיעו לאולם טרם הגעת הדיירים למקום, וזאת לצורך היערכות לקראת האסיפה המתוכננת. בטרם החלה האסיפה, הבחינו הנציגים במכשירי הקלטה פעילים, בסמוך למקור הממוקם בפתח בתקרה (תמונות נ/5).

18. העד אמיר, חבר הנציגות אשר הקדים להגיע לאספת הדיירים, מתאר כדלקמן:

"הגעתי יותר מוקדם ביחד עם צביקה אביב ועוד מספר חברים וכשנכנסנו לחדר ההתכנסות שהוזמן הבחנתי בתקרה האקוסטית ליד המקרן שהיא פתוחה הרמתי את היד וגיליתי מכשיר האזנה... "כתוב עליו USB רקורדר והוא נראה עובד כי הנורה הייתה דלוקה. לידו היה עוד מכשיר מאותו סוג שגם שם הנורה דלקה, כיביתי את שני המכשירים ושמתי אותם בכיס. הלכנו הביתה, לקחתי אתי את המכשירים וחיברתי אחד מהם לשמו(ע) מה הוקלט ושמעתי אותנו מדברים, לציין שמדובר רק בשמע. בדקתי את משך ההקלטה וממתי ולפי זה ניגשתי למחרת לאב הבית של אכסניית בני דן וראיתי שבאותו זמן נכנס אדם בשם גי(א) לקסמן שהוא סמנכ"ל בחברה של היזם בשם יוסי חסון" (ת/13, עמ' 1 ש' 4-12).

19. העד אביב מתאר את השתלשלות העניינים בהודעתו שנגבתה יום לאחר האירוע (2/7/15), כדלקמן:

"הנציגות הקדימה להגיע בשעה 19:00 ופגשה אדם בלתי מוכר ששאל האם אתם בקשר לתמ"א בבני משה, השאלה הייתה מוזרה והאדם היה חשוד. נכנסנו לחדר ואז גילינו כי בחדר ההתכנסות אולם B היה בתקרה האקוסטית פתח באזור המקרן, וזה היה מוזר בגלל אותו אדם חשוד, שי אמיר עלה על כיסא וראה כי בתוך הפתח הוסתרו שני מכשירי הקלטה שפעלו והאור נורת הלב שלהם דלקה. אנחנו היינו מאד מוטרדים. כשבועיים קודם לכן נפגשנו עם אחד השותפים יוסי חסון וניסינו לפתור את חילוקי הדעות והיה ברור לנו כי הוא מקליט אותנו כיוון שחזר על משפטים כמה פעמים. והבנו כי מתנהל מולנו מסע מחד פלילי ומשני בתום לב שלא ידענו כמותו. בסיום הישיבה המתנו בפארק לראות האם מגיע מישהו לקחת את המכשירים ולאחר שלא הגיע איש התפזרנו" (ת/5 עמ' 1 ש' 11-18).

עוד מתאר העד כי:

"בסרט רואים כ-10 דקות לפני ההתכנסות מגיע גיא לקסמן כשהוא עם קסדה בצבע כחול נכנס ומסתכל לצדדים..(שם, עמ' 2 ש. 21).

20. מכשירי ההקלטה בהם בוצעה ההאזנה (להלן- **מכשירי ההקלטה**) נמסרו למשטרה על ידי אביב (טופס רישום מוצגים נ/1), וזוהו במהלך גביית עדותו של אמיר (ת/14 עמ' 1). מכשירי ההקלטה הוגשו במהלך הדיון בהסכמת ההגנה (ת/15) (עמ' 7 פר' מיום 12/7/17 ש' 2).

21. ראוי לציין כי מכשירי ההקלטה (וליתר דיוק אחד מהם) מתעד שיחה, ללא הסכמת הדוברים בה, כאשר בעצם הסכמת ההגנה להגשת המוצג, מתמלאים גם תנאי סעיף 13 לחוק האזנת סתר. יצוין כבר עתה, כי על רקע האמור, לא ברורה הטענה העובדתית החלופית של ההגנה, במסגרת השלמת סיכומיה בכתב לפיה, לא הוכח כי הוטמנו או הוגשו הקלטות של ההאזנה.

22. ראיתי לאמץ את עדותם של העדים אביב ואמיר, שהייתה סדורה, אותנטית, קוהרנטית ומתיישבת עם יתר הראיות, בדבר השתלשלות העניינים בנוגע לתכנון האסיפה, להגעת הנציגים עובר לשעת האסיפה היעודה, למציאת מכשירי ההקלטה בפתח המקרן בתקרה (ראה תמונות נ/5) ולתכן ההקלטה לרבות פרק הזמן שנמשכה. לא נעלם מעיני, כי מדובר בעדים המצויים, כאמור, בסכסוך מתמשך עד לימים אלה עם הנאשם והחברה בה הוא משמש סמנכ"ל, ואולם, ליבת העדויות נגעה לעניינים שאין לגביהם חולק ואשר מתיישבים

עם מכלול הראיות, כפי שיפורט עוד להלן.

קביעת לוח הזמנים

23. העד אמיר, אשר הבחין במכשירי ההקלטה מוטמנים באולם באכסניה, ונטל אותם, הדגיש בעדותו כי לבדיקתו, משך ההקלטה במכשיר עמד על כרבע שעה (ת/14 עמ' 1 ש' 10-16).

24. עולה מעדויות נציגי הדיירים אביב ואמיר שהובאו בפרק הקודם, כי חברי הנציגות הקדימו להגיע, וזאת עובר לשעה 19:00 לאכסניה, לאולם B. העדים הבהירו כי נדברו להגיע למקום בטרם הגעת כלל הדיירים. למשמע ההקלטה ת/15 (שאינה כוללת שעה אלא רק נומרטור) ובדומה לעדות אמיר, עולה כי לאחר רעש "מכני" קצר, נשמעת דממה, ורק לאחר 15 דקות ו- 37 שניות נשמעים קולות הדוברים (חברי הנציגות) המגיעים לאולם. בשלב זה, כפי שהעיד אמיר, ניתן אף לשמוע את גילוי מכשירי ההקלטה והתדהמה של נציגי הדיירים שנכחו באולם עובר לאסיפה. משמע, התקנת המכשיר ותחילת ההקלטה ארעה כרבע שעה, או שש עשרה דקות עובר להגעת הנציגים (בהעדר נתון בדבר הפעלה מרחוק של המכשירים). למעשה, על סמך נתון זה, בהתאם לעדות אמיר ואביב, הם פנו לאכסניה על מנת לקבל את סרטון האבטחה בשעה הרלוונטית על מנת לבדוק מי נכנס לאולם עובר להגעתם למקום.

25. מהראיות עולה כי הנאשם הגיע לאכסניה ביום בו נקבעה אסיפת הדיירים, בסמוך לפני השעה היעודה, שהה באולם בו אמורה הייתה האסיפה להתקיים, ואף נקלט במצלמות האבטחה. סרטון מצלמת האבטחה, כולל צילום חזותי למשך 10 דקות משעה 18:29, ועד לשעה 18:39:07 (ת/3א, דו"ח צפייה ת/8, עמ' 18 29/6/17, ש' 26).

26. הסרטון מלמד על התנהלות הנאשם כדלקמן: בשעה 18:30 נראה הנאשם נכנס לאולם B כשלאראשו קסדה. בשעה 18:31, נראה הנאשם מציץ מהאולם וחוזר מיד פנימה. גם בשעה 18:34 יצא הנאשם מהאולם לרגע ושב מיד חזרה. בשעה 18:34:17 יצא הנאשם סופית מהאולם. הסרטון ממשיך עד לשעה 18:39:07 (מזכר ת/3, דיסק ת/3א סרטון 1 מיום 1/7/15; דוח צפייה ת/8). יש להדגיש כי לאחר צאת הנאשם בשעה 18:34, ועד לסיום הסרטון בשעה 18:39:07, לא נצפית אף דמות אחרת בלובי בכלל ובאולם בפרט (ת/3א, דוח צפייה ת/8).

המסקנה בדבר נוכחות הנאשם במקום ובזמן

27. מהמקבץ האמור, ניתן לשרטט את ההתרחשות, כדלקמן: הנאשם נכנס בשעה 18:30 לאולם בו הותקנו מכשירי ההאזנה, שהה בו מספר דקות, ויצא סופית מהאולם בשעה 18:34:17. סמוך לפני השעה 19:00, עת הגיעו נציגי הדיירים, מתגלים מכשירי ההקלטה באולם, כאשר מהשמע עולה כי הופעלו כשש עשרה דקות קודם לכן. בנוסף, עד לשעה 18:39, לא נצפתה דמות אחרת נכנסת לאולם. משמע, היה סיפק בידי הנאשם, מבחינת זמן הימצאותו באולם, להתקין את ההקלטה ולצאת מהאולם (18:34), המכשיר הקליט כ-שש עשרה דקות (עד 18:50) וזאת עד למשמע קולות של נציגי הדיירים שהגיעו למקום.

28. לא נעלמה מעיני טענת ב"כ הנאשם בסיכומיו, לפיה לא ניתן לייחס לנאשם את התקנת מכשירי ההקלטה,

דווקא על פי תזת המאשימה, שכן לטעמו, נציגי הדיירים הגיעו בדיוק בשעה 19:00 לאולם, ומשכך, נוכח משך ההקלטה (16 דקות) הרי שהמכשירים הותקנו בשעה 18:44, כאשר הנאשם עזב את האולם עשר דקות קודם לכן (18:34). אלא, שכפי שפורט לעיל, הנציגים הסבירו כי הקדימו להגיע, וכי משך ההקלטה תאם את סרטון האבטחה מבחינת לוח הזמנים בהם נראה הנאשם במקום (ראה עדות אמיר לעיל; עדות אביב שאמנם מציין את השעה 19:00, אולם מדגיש כי הנציגים הקדימו להגיע וכי הנאשם נצפה בסרטון האבטחה עשר דקות לפני ההתכנסות/ת 5 עמ' 2 ש' 21).

29. לוח זמנים זה, והמסקנות הנלמדות ממנו, הממקמות את הנאשם באולם בו הותקנו מכשירי ההקלטה, סמוך ביותר או אף בצמידות ממש למועד הגעת הנציגים, מהווים ראיה משמעותית ביותר לחובת הנאשם.

30. יודגש, כי גם בהתעלם מלוח הזמנים המבוסס על חישובי זמן ההקלטה, הרי שעצם הימצאותו של הנאשם, שאינה מוטלת בספק, פרק זמן קצר ביותר הנמדד בדקות, באולם בו אמורה הייתה להתכנס אסיפת דיירים בפרויקט הקשור בחברה בה עובד, מחייבת הסברים מוצקים על ידי הנאשם.

ג. התנהגות מפלילה של הנאשם - יום האירוע

31. מצפייה בסרטון מצלמת האבטחה ת/3 ועיון בדו"ח הצפייה ת/8, עולה כי לא רק שהנאשם נכח באולם בו הותקן מכשור ההאזנה, וזאת דקות עובר להגעת נציגי הדיירים, אלא כי התנהלותו אגב כניסתו לאולם B מעוררת אף היא חשד. הנאשם הגיע לאולם כשלאראשו קסדה, ולאחר שנכנס, יצא, והציץ אל מחוץ לאולם, ומיד נכנס חזרה לאולם. בהמשך, שוב הציץ הנאשם אל מחוץ לאולם, נכנס פנימה ולאחר מכן עזב סופית את האולם.

32. כפי שיפורט וינותח עוד להלן, גרסת הנאשם הינה כי ככל הנראה הגיע לאולם האמור על מנת לבחון היתכנות לקיים אסיפת דיירים באחד מהפרויקטים בהם הוא מטפל, וכי אך יד המקרה היא כי דקות לאחר מכן, אמורה הייתה להתקיים אסיפת דיירים בעניין הפרויקט מושא כתב האישום, עליה לא ידע. הגעתו של הנאשם לאולם בנסיבות אלה, תמוהה, שכן אין חולק כי הכיר היטב את האכסניה על האולמות הכלולים בה, שהרי השתמש בה באופן קבוע וזאת פעמים רבות לצורך עריכת כנסים (עמ' 11 ש' 10 פר' 12/7; הודעת חסון עמ' 2 ש' 29). על רקע האמור, לא ברור מדוע כלל נדרש הנאשם להגיע לבחון את האולם, אותו הכיר. התנהלות זו, לרבות פרק הזמן בו שהה הנאשם באולם, "הצצה" פעמיים אל מחוץ לאולם- מהווה התנהגות מפלילה הפועלת לחובתו.

ד. התנהגות מפלילה של הנאשם - הגעתו לאולם יום למחרת

33. כאמור, הגעת הנאשם לאולם בו הותקנו מכשירי ההקלטה, דקות לפני אסיפת הדיירים בפרויקט שעלה על שרטון, ובשים לב להתנהלותו עת הגיע למקום, מהווים נדבך ראייתי מפליל נגד הנאשם. אלא, שהתנהגותו המפלילה של הנאשם אינה מסתיימת בנקודת זמן זו, כפי שיפורט להלן.

34. העד אמיר מסר בהודעתו במשטרה כי פגש את הנאשם בבוקר שלמחרת האסיפה (2/7/15), בעודו יורד מהקומה השנייה באכסניה, שם ממוקם אולם B. יוזכר, כי לדברי העדים אביב ואמיר, מכשירי ההקלטה

נלקחו על ידם מיד עם גילויים בערב יום קודם לכן. העד סיפר כדלקמן:

"לציין שבזמן שיצאתי מהאכסניה ראיתי את גיא לקסמן יורד מהקומה השנייה ואז כשפגשנו שאלתי אותו מה הוא עושה פה והוא קשקש משהו שלא זכור לי והלך, לי היה ברור שהוא בא לקחת את מכשירי ההקלטה וכמובן לא מצא אותם, לציין שהוא היה מופתע כשראה אותי" (ת/13 עמ' 1 ש' 7-15).

35. הגעתו של הנאשם לאולם ביום 2/7/15, בבוקר שלאחר האסיפה, נקלטה אף היא בסרטון האבטחה. מהסרטון עולה כי הנאשם נכנס לאולם B בשעה 9:34 בבוקר, הקסדה בידיו, ובדיוק דקה לאחר מכן, בשעה 9:35 נראה יוצא מהאולם, כשהוא מסתכל לצדדים (ת/3א, סרטון 2, דו"ח צפייה ת/8). גרסתו שעוד תפורט להלן, לפיה יתכן שהגיע לבחון את האולם לצורך עריכת כנס, וזאת פעם נוספת, לאחר הבדיקה היסודית שערך ערב קודם לכן, נשמעת תמוהה. מדוע יש צורך לבחון את אותו אולם, יום אחר יום, ביתר שאת, כאשר האכסניה והאולמות מוכרים לו. מה היה לנאשם לבחון באולם בבוקר היום למחרת ובמשך דקה? התנהלות זו של הנאשם מטילה צל כבד על גרסאותיו, ומהווה נדבך ראייתי משמעותי לחובתו.

סיכום ושקלול הראיות

36. לסיכום פרק זה, המאשימה הוכיחה כדבעי בראיות שהוצגו בבית המשפט, כי לנאשם ולחברה בה הוא משמש סמנכ"ל, בהיותם צד להסכם עם הדיירים (חברת הבת), אינטרס או אף מניע להתקין מכשיר האזנה לצורך ציתות לתכן שעלה באסיפת הדיירים שעמדה להתקיים ביום האירוע, שעניינה כוונה להפסיק את המערכת החוזית, וזאת על רקע סכסוך משפטי משמעותי בין הצדדים. בהקשר זה יוזכר, כי מניע יכול לשמש ראייה נסיבתית להוכחת עבירה, הגם שאין בו די כדי להקים את יסודות העבירה:

"משהוכח קיומו של מניע, הוא מהווה ראיה נסיבתית נוספת להוכחת ביצועה של העבירה המיוחסת לנאשם, כחלק בלתי נפרד מהחומר המפיליל של התביעה" (ע"פ 728/84 חרמון נגד מדינת ישראל פ"ד מא (3) 617).

37. בנוסף, הנאשם נכח באולם בו הייתה אמורה להתקיים האסיפה וזאת פרק זמן קצר טרם תחילתה. הזדמנות ממשית לבצע את העבירה, מהווה אף היא ראייה נסיבתית לחובת הנאשם (ע"פ 6679/04 סטקלר נגד מדינת ישראל (11.3.2006)). בענייננו, אין המדובר בהזדמנות גרידא לביצוע העבירה, אלא, נוכחות במקום ובשעה הרלוונטיים, ולפיכך, לראייה זו משקל משמעותי בתוך מארג הראיות.

38. הודגם, כי הנאשם התנהג באופן מפליל, בעיקר נוכח חזרתו למקום האירוע גם בבוקר יום המחרת, עת שהה באולם למשך דקה אחת בלבד- התנהגות המתיישבת עם כוונתו לאסוף את מכשירי ההקלטה שהוטמנו בערב הקודם, ובניגוד להסבריו אשר אינם מתיישבים עם הגיון והדבק הדברים.

39. מן המקובץ עולה כי קיימות ראיות נסיבתיות אשר קושרות את הנאשם לעבירה המיוחסת לו. צבר ראיות זה

מסבך משמעותית את הנאשם, במידה הדורשת ממנו מתן הסברים, כפי שינותח להלן.

גרסאות הנאשם

40. הנאשם טוען, כאמור, כי הפרויקט מושא כתב האישום לא היה בטיפולו, אלא היה באחריות המנכ"ל, חסון, ומשכך, לא היה לו כל עניין או מניע להתחקות אחר קורות אסיפת הדיירים. לפיכך, כשלה המאשימה מלהוכיח כי לנאשם מניע או אינטרס לביצוע המיוחס לו בכתב האישום (מענה לכתב האישום; ת/12 עמ' 4 ש' 113).

41. לאחר שבחנתי את טענת הנאשם בהקשר זה, סבורני כי אין מקום לקבלה כלל ועיקר, וזאת מהנימוקים אשר יפורטו להלן:

ראשית, גרסתו של הנאשם לפיה הפרויקט היה בטיפולו הבלעדי של חסון, הינה גרסה מתפתחת ואינה חד משמעית, שכן בהודעתו הראשונה במשטרה, לשאלה מי מטפל בפרויקט, השיב: "יוסי אני חושב" (ת/2 עמ' 3 ש' 69). רק בהודעתו השנייה ת/12, ובבית המשפט, עמד על כך כי האחראי הינו המנכ"ל חסון. יש בגרסה מתפתחת זו כדי להפחית ממשקל הטענה, ביתר שאת כאשר אותו חסון לא הובא כעד הגנה לצורך ביסוסה.

שנית, כלל פועלה של החברה בה עובד הנאשם היא יזמות לפי תמ"א 38. בהתאם לכך, תפקידו של הנאשם כסמנכ"ל שיווק, כולל, כפי שהעיד מפורשות, ליווי של פרויקט משלב ההתקשרות עם הדיירים ועד לחתימת הסכם (עמ' 10 12/7/17, ש' 11-25). הוכח במסגרת הראיות כי אין בפועל הפרדה מלאה באחריות ובמעורבות על פרויקטים, שכן בישיבות חשובות כל הגורמים הבכירים בחברה מעורבים. הנאשם הסביר, כדלקמן:

"לאספת דיירים בגלל שזאת הנקודה הקריטית ביותר מגיעים לא רק מנהל הפרויקט בפועל אלא גם מנכ"ל החברה ומנהל החברה. גם לפגישות של יוסי (חסון- מ.ב) אני אניג. זאת חברה רצינית שיש מנכ"ל ואדריכל...את כל ההתנהלות מול הנציגות שהיא למעשה האורך והזמן מבצע אני מנהל הפרויקט. לאספת דיירים אתה לא מגיע לבד כי זה לא נראה טוב מגיעים לפחות שניים שלושה נציגים" (עמ' 16 12/7/17, ש' 14 ואילך).

שלישית, אין חולק כי הנאשם ידע על קיומו של הפרויקט מושא ההאזנה, שהיה בעל היקף משמעותי, ועל חתימת ההסכם נ/1 עוד בשנת 2014 (עמ' 16 12/7/17, ש' 6). כזכור, ההסכם נכרת עם היזם, שזו חברת הבת של החברה בה הנאשם משמש סמנכ"ל שיווק ואשר הוקמה לצורך הפרויקט בלבד (עמ' 16, פר' 12/7/17, ש' 3).

רביעית, אין מדובר בידיעה גרידא של הנאשם על הפרויקט, אלא, הנאשם היה מעורב בפרויקט ואף אישר כי נכח עם חסון במספר פגישות הקשורות בפרויקט (עמ' 16 12/7/17 ש' 5). תימוכין לכך ניתן למצוא ביומן הפגישות הממוחשב אותו הגיש לבית המשפט (נ/6) ממנו עולה כי הנאשם נכח בפגישות הקשורות בדיירי רחוב בני משה.

חמישית- מעבר לאמור, הנאשם אף ידע כי קיים סכסוך בין הדיירים לבין החברה. לדבריו, באחת האסיפות הקשורות לפרויקט, בה נכח, נשמעו צעקות, וכן היה ער לכך שיש מחלוקות בקשר לתמ"א, כלשונו: "**לפני מספר חודשים נערכה אספת דיירים שאליה התלוויתי ליוסי ושם היו צעקות אחד על השני, הפגישה הייתה על תכנית שהדיירים צריכים לאשר על תמ"א 38**" (ת/12 עמ' 2 ש' 26). בנסיבות אלה, קשה להלום כי הנאשם היה "אדיש" לאפשרות של סיום הסכם תמ"א בהיקף גדול ובשלב כה מתקדם בעקבות סכסוך עם הדיירים.

שישית- ניסיונו של הנאשם להרחיק עצמו מהפרויקט, על דרך של יצירת הפרדה מוחלטת בין פרויקטים בנייהול חסון לבין אלה שבאחריותו, נראה מלאכותי ואינו מתיישב עם הגיונם של דברים. כך, גרסתו לפיה בפרויקטים עליהם מפקח חסון, ועל אף היותו מנכ"ל החברה, הוא עצמו טורח ומגיע לאולמות הכנסים על מנת "**לבדוק מיזוג, סידור כיסאות והכל**" (עמ' 16 ש' 11) נראית בלתי סבירה בעליל. לצד האמור, גם אם חסון היה בפועל אחראי על הפרויקט, הרי מדובר באותה חברה, היזמית, בה משמש הנאשם סמנכ"ל ועובד תחת חסון, ומשכך, העניין והאינטרס בקידום הפרויקט והצלחתו, בוודאי כאשר מדובר בפרויקט משמעותי ובחברה רצינית, כלשון הנאשם, מתקיים בכל דרג ההנהלה של החברה.

42. אשר לראיות הממקמות את הנאשם במקום ובזמן, מסר הנאשם גרסאות מתפתחות, כפי שיודגם להלן:

43. בחקירתו במשטרה, ביום 3/11/15 (ת/2) ענה הנאשם בשלילה, לשאלה האם נכח ביום 1/7/15 בשעות הבוקר ברחוב בני דן, זאת לאחר שעייין ביומן הפגישות (עמ' 4 ש' 111). בהמשך, השיב כי "**אם הייתי ברחוב ויצמן עברתי בבני דן כי הם נפגשים**", ועמד על כך שרק עבר ברחוב, ולא עצר שם (עמ' 4,5 ש' 113-117). לאחר שהוצגה לו תמונתו שהופקה מסרטון האבטחה באכסניה, ענה הנאשם כי הוא אינו יודע איפה זה ומתי צולם (עמ' 5 ש' 133-137).

44. בחקירתו הנוספת (ת/12) מיום 19/11/15, מסר כי יתכן ששהה באכסניית בני דן, וכי "**הגעתי למקום אולי כדי לבדוק אולם או לבקש חשבונית מהפעם הקודמת או לבדוק זמינות של אולם**" (עמ' 2 ש' 19). לשאלה האם ביקש אישור להיכנס, השיב: "**יכול להיות שכן אני לא זוכר למה נכנסתי**" (עמ' 3 ש' 49). וכן: "**אני לא זוכר שנכנסתי לאחד האולמות רק הסתכלתי על הגודל...אם הגעתי לאולם אז זה היה כדי לבדוק את גודלו, נכנסתי אליו וראיתי את גודלו ומיד יצאתי לאולם הבא**" (עמ' 3 ש' 51-53). לאחר שהוצג לנאשם סרטון האבטחה ת/3א, זיהה הנאשם את עצמו, והסביר את משך הזמן בו שהה באולם בערב של יום 1/7/15, שאינו מתיישב עם הסבריו, כדלקמן: "**יכול להיות שהתעכבתי בגלל שיחת טלפון, או בגלל ניסיון התאמת סידור הכיסאות... אין לי תשובה ברורה זה רק התאמת האולם או שיחת טלפון**" (עמ' 3 ש' 60-64).

45. במענה לכתב אישום, מסר הנאשם גרסה "ממוקדת" יותר לפיה הגיע לאכסניה, ככל שזכור לו, על מנת לבדוק אפשרות השכרה של אולם לצורך קיום פגישה עם בעלי דירות בפרויקט של החברה במועד אחר.

46. בחקירתו הראשית בבית המשפט, פירט גרסה זו, והבהיר כי במהלך חודש יולי 2015, התקיימו שלוש אסיפות דיירים באכסניה במסגרת פרויקטים בטיפולו, בהתאם לפלט יומן אירועים שהופק ממחשבו של הנאשם (נ/6) עובר לדיון, ובשים לב לכך שאחת האסיפות עתידה הייתה להתקיים במועד 26/7/15 (הוגשה

חשבונית נ/7), הרי שיתכן והנאשם נכנס לאולם על מנת לבחון אותו לקראת האסיפה האמורה, על אף שאינו זוכר זאת במפורש, כלשונו: **"כשהייתי שם זה כנראה לגבי בדיקת אולם לאספת דיירים שהתכוונתי לקיים שם וזה כולל את מה שפרטתי, אם יש מקום לכיבוד, גודל, מיזוג וכו'"** (עמ' 14 פר' 12/7 ש' 29).

47. גרסתו של הנאשם בנוגע להגעתו בבוקר יום המחרת לאולם הינה כי "יכול להיות" שהגיע לאולם גם למחרת לצורך בדיקת האולם או בדיקת זמינות (ת/12 עמ' 4 ש' 81-79). לאחר הצגת הסרטון מיום 2/7/15, השיב הנאשם כי **"לא זוכר למה באתי לאולם עוד פעם"** (עמ' 4 ש' 93). יצוין, כי הנאשם דווקא זכר היטב שפגש דייר מדיירי רחוב בני משה 4 או 6, ואף אמר לו מספר מילים (שם, בש' 85), גרסה המתיישבת עם עדותו של העד אמיר, לעיל.

48. בבית המשפט, העיד בהקשר זה כי **"הייתי שם מספר פעמים אבל כשאני בא בפעם השנייה ואני רוצה להוסיף כיבוד כי אני רואה בחשבונית שיש כיבוד, כתוב קפה ועוגה. אז אני רואה לוודא שישימו את הכיבוד בפנים ולא בחוץ. בגלל זה אני צריך להיכנס לאולם. לראות איך לסדר את המקום"** (עמ' 20 21/7/17, ש' 8-6), ובהמשך: **"זה לא משהו שאני זוכר למה נכנסתי. אבל אולי נכנסתי והסתכלתי בחוץ, יצאתי עוד פעם מהחדר"** (עמ' 21, ש' 1).

49. עיננו הרואות, איפוא, כי הנאשם מסר גרסאות משתנות ומתפתחות, שרובן נסמכות על השערות בדבר התנהלותו בימים הרלוונטיים.

50. יודגש, כי הנאשם שב ומבהיר כי לא זכר אז כפי שאינו זוכר היום את עצם הגעתו, פעמיים, לאולם (עמ' 20 12/7/17, ש' 17). גרסה זו תמוהה ביותר. אמנם חלפו מספר חודשים בין האירוע לבין החקירה במשטרה, אולם, ניכר כי הנאשם זוכר פרטים מדויקים אודות התנהלותו אותו יום (כגון עצירה ברחוב ויצמן לצורך צילום בנין עמ' ת/2 עמ' 4 ש' 95) הגם שלא מופיעה ביומן הפגישות, וכן כי למחרת, 2/7/15 למרות שאינו זוכר אם הגיע לאכסניה בשעת בוקר, ידע לספר כי פגש את אחד הדיירים מרחוב בני משה 4 או 6. זיכרון סלקטיבי זה, מטיל צל כבד על גרסת הנאשם בהקשר לנוכחותו במקום.

51. מעבר לאמור, הוכח כי הנאשם מכיר היטב את האכסניה בה עשו הוא והחברה שימוש דרך קבע (ראה עדותו בעמ' 11 ש' 11, עמ' 12, ש' 7, הודעת חסון ת/1, עימות ת/11 עמ' 2 ש' 20), וכי האולמות נראים אותו דבר (עמ' 19 ש' 4). בנסיבות אלה, מה טעם היה לנאשם לבוא ולבדוק את האולם למשך מספר דקות? ולחזור על פעולה זו פעם נוספת למשך דקה למחרת בבוקר? אם לא די בכך, איני מוצאת הגיון בבדיקת אולם עבור אסיפה שאמורה להתקיים חודש ימים מאוחר יותר, שהרי סידור השולחנות, הכיסאות, וויסות המיזוג, לא יהיו רלוונטיים עוד.

52. נמצאנו למדים, כי גרסאות הנאשם, הן בקשר למניע להתקנת ההאזנה, והן בקשר לנוכחותו במקום ובזמן יום אחר יום, עמומות, מתחמקות, ואינן מתיישבות עם הגיון הדברים והשכל הישר. גרסאות אלה, אינן יכולות להתקבל ואין בהן, בנסיבות שפורטו, כדי לעורר ספק סביר בתזת המאשימה. להיפך, ניתן לומר כי גרסאותיו של הנאשם, על התמיהות העולות מהן, מהוות נדבך ראייתי עצמאי נוסף, שלא רק שאינו מטיל ספק בראיות המפלילות האחרות, אלא שהוא מוסיף ומחזק את כל אחת מהראיות הנסיבתיות שפורטו לעיל ומצטרף

אליהן וכאשר כל הנדבכים מתקבצים יחדיו, המסקנה האחת היא כי המאשימה הוכיחה את אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר.

טענות הגנה נוספות

53. בסיכומיה, העלתה ההגנה תרחישים נוספים אפשריים אשר יש בכוחם, לטעמה, לספק הסבר חלופי לתזת המאשימה, ואשר מובילים לזיכוי הנאשם בדין: כך, נטען כי יתכן שאדם זר אשר נכח במקום טמן את מכשירי ההקלטה או אף עדי התביעה עצמם הטמינו את מכשירי ההקלטה על מנת להפליל את הנאשם.

54. אכן, מעדויות אביב ואמיר עולה כי עם הגעתם למקום, הבחינו ב"איש חשוד" אשר תשאל אותם לפרש מעשיהם במקום, כאשר אין חולק, כי אין המדובר בנאשם (ראה עדות אמיר עמ' 9, 12/7/17, ש' 3, ש' 9). אלא, שבשים לב לכך שאותו אדם חשוד נשמע בבירור בקלטת ת/15 מתשאל את נציגי הדיירים, ובהינתן לוח הזמנים עליו עמדתי לעיל, הרי שההקלטה החלה בטרם המפגש עם האדם הנוסף, ולפיכך, לא יתכן כי הוא המקליט.

55. אשר לתרחיש הנוסף שעניינו האפשרות כי עדי התביעה אמיר או אביב הטמינו את מכשירי ההקלטה על מנת להפליל את הנאשם - איני רואה כל עיגון עובדתי או בדל ראיה לתזה זו בראיות שהוצגו בבית המשפט. אכן, העדים מצויים בסכסוך משפטי עם הנאשם והחברה, אולם איני רואה קשר בין הפללת הנאשם בהתקנת מכשיר להאזנת סתר, לבין רצון הדיירים לצאת מההסכם, שהרי חקירת הנאשם בגין חשדות אלה או אף העמדתו לדין, לא תביא בשל כך לביטול של ההסכם. יתרה מכך - בהנחה שהנאשם לא היה שותף לעניין, צריכים היו "הדיירים המפלילים" לצפות את הגעתו "האקראית" של הנאשם למקום, להצטייד מראש במכשיר הקלטה, להפעילו, ואף "לדאוג" כי הנאשם יגיע גם למחרת למקום על מנת להשלים את ביצוע תכניתם המורכבת. דומני כי יש באמור כדי ללמד על האבסורד הגלום בטענה.

56. מעבר לאמור ולנדרש, וביחס לטענה נוספת אפשרית לפיה ההקלטה בוצעה על ידי אחד מהנציגים או הדיירים, הרי שיוזכר, כי העדים עמדו על כך שהנציגות הייתה מאוחדת בדעותיה (גיבשה החלטה פה אחד), כך שלא עלה כל מניע, אף תאורטי, להקלטת האסיפה על ידי מי מהנציגים או הדיירים, מה גם שלו היה הדבר כך, סביר כי הדייר היה מקליט את האסיפה באמצעות מכשיר בחזקתו שהרי נכח באסיפה, ולא מטמין את ההקלטה מבעוד מועד, כפי שארע בפועל. במילים אחרות, העובדה שהוטמנו באולם מכשירי הקלטה מבעוד מועד, שוללת את האפשרות כי מבצע העבירה היה אחד המוזמנים לאסיפה, משמע, אחד הדיירים בפרויקט או חבר נציגות. כך או כך, תזה זו לא הוטחה בעדי התביעה, וככל שלנאשם הייתה ידיעה בדבר שיתוף פעולה של אחד הדיירים, מצופה כי היה מביא ראיה בגין זאת.

57. בסיכומיה, טענה ההגנה כי קיימים בתיק החקירה מחדלי חקירה משמעותיים לרבות העדר דו"ח שמע של ת/15, או חוות דעת מומחה לגביו, העובדה כי התקבל מהאכסניה סרטון אבטחה חלקי (עד שעה 18:39), והימנעות מלחקור את כל חברי הנציגות בנוגע לאותו אדם חשוד שנכח במקום. אכן, כנטען על-ידי ההגנה, לא מן הנמנע כי ניתן היה להוסיף ולחקור בניסיון לעבות את חומר הראיות, אלא, שאיני סבורה כי הפעולות שמנה הסנגור, הן כאלה שההימנעות מלבצען הביאה לקיפוח הגנתו של הנאשם באופן המצדיק זיכוי.

בסופו של יום, בוחן בית המשפט את ה"יש" ולא את ה"אין", והגם שייטכן וניתן היה להיעזר בראיות נוספות, הרי אין בכך כדי לאיין את ה"יש", המורכב מכל אותן ראיות שפורטו בהרחבה לעיל.

ראוי להפנות בהקשר זה לדברי בית המשפט העליון בע"פ 5104/06 בניירישלול נ' מדינת ישראל (21.5.2007):

"בחינת טענה לקיומם של מחדלי חקירה אינה מבקשת לבחון האם ניתן היה לנהל את החקירה בדרך אחרת, טובה יותר, יעילה יותר, אלא האם קופחו זכויותיו של החשוד, האם בחקירתו לא נשמרו הכללים וההנחיות שגובשו על מנת לאפשר לו להתגונן כראוי ולאפשר לבית המשפט לבצע מלאכתו בגילוי האמת. כידוע, מקום בו לא קופחה הגנת הנאשם לא די במחדל החקירה עצמו כדי להביא לזיכוי הנאשם (ע"פ 6858/04 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(3) 3023; ע"פ 10735/04 גולדמן נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(1) 2387; ע"פ 6279/03 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2004(1) 3570). משקלו של המחדל החקירתי ייקבע הן מתוך בחינת המחדל עצמו, טיבו ומהותו, הן - ובעיקר, מתוך בחינתו על רקע מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 חטיב נ' מדינת ישראל, תק-על 93(2) 1497)".

סיכום

לאור כל האמור, עלה בידי המאשימה להוכיח את עובדות כתב האישום, במידה הנדרשת, ולפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של הצבת מכשיר למטרת האזנת סתר לפי סעיף 2 (ג) לחוק האזנת סתר.

ניתנה היום, כ"ז אלול תשע"ז, 18 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים